

VENDIM
Nr. 11, datë 3.3.2016

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Sokol Berberi	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“
Altina Xhoxhaj	anëtare e	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“

me sekretare Edmira Babaj, në datën 9.12.2015 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 54/13 Akti, që i përket:

KËRKUES: Adem Pasha

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Mimoza Llesha, Ilir Llesha

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtuës me Kushtetutën i vendimit nr. 117, datë 26.2.2015, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Fatmir Hoxha, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuësit, i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuesi Adem Pasha ka marrë me qira nga subjektet e interesuara një apartament të ndodhur në rrugën “Sami Frashëri”, Tiranë. Në bazë të kontratës së qirasë kërkuesi do ta kthente apartamentin në bar-kafe dhe do t’ua dorëzonte subjekteve të interesuara në të njëjtën gjendje në përfundim të afatit të kontratës. Në datën 20.4.2006 subjektet e interesuara, duke pretenduar se afati i kontratës kishte përfunduar, kanë kërkuar lirim dhe dorëzimin e objektit të dhënë me qira. Kërkuesi u ka kthyer përgjigje subjekteve të interesuara se sipas kontratës së qirasë afati nuk kishte mbaruar, por rinovohej automatikisht edhe për pesë vjet të tjera.

2. Në këto kushte, kërkuesi i është drejtuar me padi Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Kjo gjykatë, me vendimin nr. 14, datë 11.1.2008, ka vendosur detyrimin e subjekteve të interesuara t’i paguajnë kërkuësit shumën prej 2.915.673 lekësh si shpenzime të kryera në bazë të kontratës së qirasë dhe detyrimin e kërkuësit t’u paguajë subjekteve të interesuara shumën prej 200.000 lekësh në muaj, duke filluar nga data 7.5.2006 deri në dorëzimin e sendit dhe shumën prej 439.488 lekësh si pagesë për energjinë elektrike të konsumuar.

3. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 703, datë 22.5.2009, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 14, datë 11.1.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe kthimin e çështjes për rigjykim në po atë gjykatë me trup tjetër gjykues.

4. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 9881, datë 21.12.2010, ka vendosur detyrimin e subjekteve të interesuara t'i paguajnë kërkuessit shumën prej 1.510.925 lekësh si shpenzime të nevojshme dhe detyrimin e kërkuessit t'u paguajë subjekteve të interesuara shumën prej 2.850.000 lekësh për përdorimin e sendit, si dhe shumën prej 878.976 lekësh si detyrim i pashlyer për energjinë elektrike të konsumuar.

5. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 336, datë 21.2.2012, ka vendosur ndryshimin e vendimit nr. 9881, datë 21.12.2010 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, detyrimin e subjekteve të interesuara t'i paguajnë kërkuessit fitimin që do të realizonte deri në fund të mbarimit të afatit kontraktor të qirasë në vlerën 4.800.000 lekë, shumën prej 1.510.925 lekësh si shpenzime të nevojshme, si dhe detyrimin e kërkuessit t'u paguajë subjekteve të interesuara shumën prej 878.976 lekësh si detyrim për energjinë elektrike të konsumuar.

6. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 117, datë 26.2.2015, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 336, datë 21.2.2012 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe lënien në fuqi të vendimit nr. 9881, datë 21.12.2010 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

II

7. **Kërkuessi Adem Pasha** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*), duke pretenduar se ndaj tij është zhvilluar një proces i parregullt ligjor në Gjykatën e Lartë. Më konkretisht, ai ka parashtruar se është cenuar:

7.1. *Parimi i gjykatës së caktuar me ligj*, për shkak se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka shqyrtuar çështjen në themel, si dhe ka rivlerësuar provat e marra nga gjykatat e faktit, konkretisht kontratën e qirasë (neni 3), duke mbajtur një qëndrim të ndryshëm nga ato dhe duke tejkaluar kufijtë e shqyrtimit të çështjes.

7.2. *E drejta për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi në përbërje të trupit gjykues ka marrë pjesë si relatore e çështjes gjyqtarja M.F., e cila ka gjykuar të njëjtën çështje me të njëjtat palë në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë. Për rrjedhojë, Gjykata e Lartë nuk ka dhënë garanci në drejtim të pavarësisë dhe paanshmërisë, duke cenuar nenin 42 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së.

8. Subjektet e interesuara nuk kanë paraqitur prapësime me shkrim para Gjykatës, lidhur me pretendimet e ngritura në kërkesë.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuessit

9. Kërkuessi legjitimohet *ratione personae* në kuptim të neneve 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës, *ratione temporis*, pasi kërkesa është paraqitur në Gjykatën Kushtetuese brenda afatit ligjor, të parashikuar nga neni 30 i ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", si dhe *ratione materiae*, pasi pretendimet e paraqitura në kërkesë *prima facie* hyjnë në juridiksionin e Gjykatës Kushtetuese.

B. Për pretendimin e cenimit të parimit të gjykatës së caktuar me ligj

10. Kërkuessi ka pretenduar se është cenuar parimi i gjykatës së caktuar me ligj, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë e ka shqyrtuar çështjen në themel, ka rivlerësuar provat e marra nga gjykatat e faktit, konkretisht nenin 3 të kontratës së qirasë, duke mbajtur një qëndrim të ndryshëm nga ajo gjykata, si dhe ka tejkaluar kufijtë e shqyrtimit të çështjes.

11. Gjykata ka vlerësuar se një nga elementet e procesit të rregullt ligjor, sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së, është dhe shqyrtimi i çështjes nga një "*gjykatë e caktuar me ligj*". Ky element karakterizohet, në sensin material, nga funksioni gjyqësor, që ka të bëjë me zgjidhjen e çështjeve nga organe të ngarkuara me ligj për të dhënë drejtësi. Përveç këtij kushti, këto organe duhet të shqyrtojnë dhe

të vendosin për çështje që janë në kompetencë të tyre gjatë një procesi të zhvilluar mbi një procedurë ligjërishit të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik. E drejta e çdo pale për t'u dëgjuar në seancë përpara një gjykate kompetente dhe të caktuar me ligj nënkupton që gjykata të ketë juridiksion për të gjykuar çështjen dhe që kompetenca për të vendosur për të t'i jetë njohur nëpërmjet ligjit (*shih vendimin nr. 40, datë 25.6.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Në kuptim të funksionit rishikues të Gjykatës së Lartë, të sanksionuar në nenin 141 të Kushtetutës, Gjykata ka vlerësuar se kompetenca e saj për shqyrtimin e çështjeve nuk bazohet mbi të njëjtat dispozita procedurale të cilave u referohen gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit. Në nocionin kushtetues të rishikimit futet, në radhë të parë, shqyrtimi i rekurseve për pretendimet e shkëljes të ligjit material ose procedural, gjë që përbën funksionin kryesor të Gjykatës së Lartë (*shih vendimin nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Sipas jurisprudencës kushtetuese procesi nuk konsiderohet i parregullt, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, kur Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, mbi të njëjtat prova e fakte të vlerësuara në gjykimet e mëparshme, vendos të prishë vendimet dhe ta zgjidhë vetë çështjen, për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit. Në ushtrimin e funksionit të saj si gjykatë e ligjit, Gjykata e Lartë mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm nëse mosmarrëveshja mund të zgjidhet në bazë të të njëjtave fakte dhe prova të vlerësuara nga gjyqtari i faktit dhe që përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit. Kontrolli i saj duhet të fokusohet vetëm në drejtëm të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat e faktit. Gjykata e Lartë nuk mund të anashkalojë apo të lërë pa vlerë prova që janë shqyrtuar dhe vlerësuar nga gjykatat e faktit, si dhe nuk mund të pranojë prova të cilat nuk janë administruar në gjykimin në fakt. Gjykata thekson se kusht për dhënien nga Gjykata e Lartë të një vendimi mbi themelin e çështjes, në kuptim të nenit 485 të Kodit të Procedurës Civile (KPC), është që jo vetëm të mos nevojitet administrimi i provave të reja, por edhe që provat e administruara të jenë shqyrtuar dhe vlerësuar në mënyrë të mjaftueshme nga gjyqtari i faktit (*shih vendimin nr. 40, datë 25.6.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Në rast se Gjykata e Lartë vlerëson se provat e administruara nuk janë të mjaftueshme për arritjen e një konkluzioni apo se nevojitet kryerja e vlerësimeve të mëtejshme të tyre, ajo nuk mund të marrë kompetencat e gjykatës të faktit, pasi një veprim i tillë bie ndesh me parimin e gjykatës së caktuar me ligj, por duhet ta kthejë çështjen për rishqyrtim, me qëllim plotësimin e këtyre të metave të vendimit (*shih vendimin nr. 32, datë 25.5.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Në kuptim të sa më sipër, Gjykata vëren se në rastin konkret në shqyrtim, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në përfundim të shqyrtimit gjyqësor, ka vendosur prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit dhe lënien në fuqi të vendimit nr. 9881, datë 21.12.2010, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Ky Kolegj është shprehur në vendim se “*për një zgjidhje të konfliktit në përputhje me ligjin është e domosdoshme të bëhet një interpretim i saktë i neneve të këtyre kontratave për të parë se cili ka qenë qëllimi i vërtetë dhe i përbashkët i palëve [...] Kolegji konstaton se neni 3 i kontratës së qirasë, përveç faktit që ka të përcaktuar një afat të qartë përfundimi, datën 7.5.2006, i interpretuar në përputhje me sjelljen e palëve në tërësi dhe kushtet e tjera kontraktore, ka të përcaktuar një kohëzgjatje 5-vjeçare të marrëdhënies së detyrimit [...] Kolegji Civil vlerëson se një interpretim i ndryshëm i nenit 3 të kontratës së qirasë do të binte në kundërshtim me nenin 803/2 të Kodit Civil (KC), në të cilin parashikohet se ndërtesat që përdoren për banim nuk mund të jepen me qira për më shumë se 5 vjet. Gjatë gjyqimit pala paditëse/e kundërpaditur nuk ka paraqitur asnjë dokument zyrtar për të mbështetur pretendimin e saj lidhur me ndryshimin e destinacionit të sendit të paluajtsbëm, objekt i kontratës së qirasë, nga apartament banimi në aktivitet tregtar*”.

16. Më tej, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka konstatuar se “*konkluzionet e Gjykatës së Apelit janë marrë në mungesë të një hetimi të plotë dhe të gjithanshëm, ku nga gjykata nuk janë sqaruar plotësisht rrethanat ligjore që lidhen me gjykimin e çështjes [...] Gjykata e Apelit pa përsëritur tërësisht apo pjesërisht hetimin gjyqësor, ka arritur në konkluzionin se vullneti i palëve ka qenë përcaktimi i një afati 10-vjeçar të kontratës së qirasë. Gjykata e Apelit ka arritur në një konkluzion të tillë në kundërshtim me nenin 10 të KPC-së, duke mos marrë asnjë provë të re, por duke bërë një interpretim të ndryshëm të provave dhe dokumenteve që ka shqyrtuar Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë*”.

17. Nëpërmjet arsyetimit të mësipërm Gjykata e Lartë ka evidentuar mangësitë e hetimit gjyqësor, që, sipas saj, nuk ka qenë i plotë dhe i gjithanshëm, pasi Gjykata e Apelit nuk ka sqaruar plotësisht rrethanat ligjore që lidhen me gjykimin e çështjes, nuk ka përsëritur tërësisht apo pjesërisht hetimin gjyqësor dhe nuk ka marrë prova të reja. Megjithëse ka vënë në dukje këto të meta që kërkonin plotësim, Gjykata e Lartë nuk e ka kthyer çështjen për rishqyrtim, por e ka zgjidhur vetë atë, duke prishur vendimin e Gjykatës së Apelit dhe duke lënë në fuqi vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

18. Bazuar në arsyetimin e vendimeve gjyqësore të gjykatave të faktit, Gjykata vëren se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka bërë një vlerësim të provave (neni 3 i kontratës së qirasë) dhe fakteve të ndryshëm nga vlerësimi që u kanë bërë atyre gjykatat e faktit. Kështu, duke iu referuar nenit 803/2 të KC-së, Gjykata e Lartë e ka ndryshuar përmbajtjen e nenit 3 të kontratës në mënyrë të tillë që lë të kuptohet se objekti është dhënë me qira për banim, ndërkohë që Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, në vendimin e saj nr. 9881, datë 21.12.2010, nuk e ka vlerësuar destinacionin e objektit si të dhënë me qira për banim për të përcaktuar afatin kontraktor (*shih f. 8 të vendimit, ku gjykata i referohet vlerës mesatare të qirasë së tregut për efekt të përcaktimit të detyrimeve monetare të palëve, si dhe aktet e ekspertimit të administruara në dosjen gjyqësore*).

19. Gjithashtu, sipas rrethanave të çështjes, nuk rezulton që nga palët të ketë pasur kundërshti gjatë procesit gjyqësor, në të gjitha shkallët, për sa i përket destinacionit të objektit për të cilin edhe Gjykata e Apelit, në vendimin nr. 336, datë 21.2.2012, ka evidentuar se “*në nenet 4 e 5 të kontratës së qirasë është përcaktuar se apartamenti nuk do të përdorej për banim, por do të përshtatej për ushtrim aktiviteti tregtar, bar-kafe*” (*shih f. 8 të vendimit*).

20. Në këto kushte, Gjykata konstaton se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, duke bërë një vlerësim të ndryshëm të provës, çka ka rezultuar në një ndryshim të përmbajtjes së saj, ka konkluduar se afati kontraktor është përcaktuar 5 vjet, për arsye se ndërtesat për banim nuk mund të jepen me qira më shumë se 5 vjet. Siç është theksuar edhe më sipër, vlerësimi që kryen Gjykata e Lartë, në kuptim të neneve 472 dhe 485 të KPC-së, lidhet me çështjet që kanë të bëjnë me mosrespektimin e ligjit ose zbatimin e gabuar të ligjit material e procedural ndaj provave të administruara në gjykimin e faktit dhe që i janë nënshtruar debatit gjyqësor. Individualizimi i provave, të cilat përbëjnë burimin e bindjes së gjyqtarit, dhe administrimi i tyre janë çështje që i përkasin gjykimit të faktit dhe, si të tilla, ndajnë juridiksionin e atyre gjykatave nga ai i Gjykatës së Lartë si gjykatë e ligjit. Gjykata e Lartë nuk mund të rivlerësojë ndryshe faktet dhe provat e marra gjatë gjykimit në shkallët më të ulëta gjyqësore (*shih vendimet nr. 36, datë 30.6.2014 dhe nr. 27, datë 24.6.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Në çështjen objekt shqyrtimi Gjykata e Lartë, megjithëse ka vendosur në pjesën urdhëruese lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, është mbështetur në një arsyetim të ndryshëm nga ai i kësaj Gjykate në lidhje me provat dhe faktet e administruara gjatë gjykimit. Gjykata vlerëson se në rastet kur Gjykata e Lartë lë në fuqi vendimin e gjykatës së faktit, si në çështjen konkrete, ajo nuk mund të bëjë një vlerësim të provave dhe fakteve, të ndryshëm nga vlerësimi që u ka bërë atyre gjykata e faktit, pasi një gjë e tillë jo vetëm nuk është në përputhje me parimin e gjykatës së caktuar me ligj, por krijon kontradiksion ndërmjet pjesës arsyetuese dhe dispozitivit të vendimit. Bazuar në përmbajtjen e vendimit të kundërshtuar Gjykata konstaton se pjesa arsyetuese dhe dispozitivi i tij nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, çka bën që edhe vendimi të mos ketë një harmoni të brendshme.

22. Nisur nga analiza e mësipërme dhe duke iu referuar standardeve kushtetuese, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit për cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj, nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, është i bazuar dhe duhet pranuar.

C. *Për pretendimin e cenimit të parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme*

23. Kërkuari ka pretenduar se relatorja e çështjes (gjyqtarja M.F.) në gjykimin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë duhej të jepte dorëheqjen, pasi ka gjykuar çështjen e themelit në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë. Sipas tij, gjyqtarja M.F. nuk jepte garanci për paanshmëri në gjykimin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për arsye se gjatë gjykimit në shkallë të parë ajo ka marrë vendime të ndërmjetme që kanë të bëjnë me thelbin e procesit, si dhe ka marrë në shqyrtim prova të paraqitura nga palët.

24. Gjykata ka theksuar se gjykimi nga një gjykatë e paanshme është një nga elementet e rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, i garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së. Parimi i paanshmërisë nënkupton mungesën e paragjyqimeve nga gjyqtarët për çështjen e shtruar përpara tyre. Një gjykatë duhet të jetë e paanshme jo vetëm formalisht, por edhe në mënyrë të shprehur. E drejta për t'u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme, të caktuar me ligj, kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo, gjithashtu, duhet të shikohet që bëhet (*shih vendimin nr. 49, datë 10.7.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Në kuptim të nenit 42/2 të Kushtetutës, respektimi i këtij parimi duhet të verifikohet duke zbatuar dy teste, testin subjektiv, i cili në thelb kërkon të provuarit e faktit se bindja personale e një gjyqtari ka ndikuar në vendimin e gjykatës dhe, gjithashtu, testin objektiv, i cili kërkon të provuarit nëse gjyqtari ka ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të arsyeshëm në këtë drejtim. Në kuptim të testit subjektiv, paanshmëria e gjyqtarëve duhet të prezumohet derisa të provohet e kundërta. Për sa i përket testit objektiv, ai nënkupton se veç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse, të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër edhe dukja e jashtme ka rëndësi. Për rrjedhojë, kur vlerësohet nëse në një çështje konkrete ka një arsye të përligjur që rrezikon paanshmërinë e një trupi gjykues, këndvështrimi i atyre që paraqesin këtë pretendim ka rëndësi, por vendimtar mbetet përcaktimi nëse ky dyshim është objektivisht i justifikueshëm (*shih vendimin nr. 49, datë 10.7.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Jurisprudenca e Gjykatës ka evidentuar se parimi i paanshmërisë në gjykim, në këndvështrim të përbërjes së trupit gjykues, duhet të respektohet në çdo shkallë të gjykimit. Për Gjykatën është konsideruar gjykatë e njëanshme trupi gjykues që nuk jep garancitë e nevojshme për një gjykim të paanshëm në këndvështrimin objektiv. Dyshimi i mundshëm për paanësinë e gjyqtarit mund të ngrihet në hipotezën se gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt (*shih vendimin nr. 54, datë 20.7.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Gjykata vëren se kërkuuesi ka ngritur dyshimin mbi anshmërinë e gjyqtarës M.F., e cila ka qenë edhe relatorja e çështjes në gjykimin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për shkak të pjesëmarrjes së saj në gjykimin e zhvilluar në shkallë të parë për të njëjtën çështje gjyqësore, ndërmjet të njëjtave palë. Nga aktet e administruara rezulton se gjyqtarja M.F. është caktuar me short dhe ka gjykuar çështjen gjyqësore të themelit në shkallë të parë, nga data 27.6.2006 deri në datën 16.2.2007. Më pas, në datën 12.4.2007 ajo ka dhënë dorëheqjen për arsye shëndetësore dhe gjykimi i çështjes është bërë nga një gjyqtare tjetër. Gjyqtarja M.F. ka zhvilluar gjithsej 8 seanca gjyqësore nga 11 të planifikuara, gjatë të cilave ajo ka marrë vendime të ndërmjetme në lidhje me kërkesat e palëve dhe provat e paraqitura nga palët, prova mbi të cilat është zhvilluar edhe debati gjyqësor.

28. Nga analiza e këtyre fakteve Gjykata konstaton se gjyqtarja M.F. nuk ka dhënë vendim dhe nuk është shprehur për zgjidhjen e çështjes së themelit, për shkak të dorëheqjes së saj përpara përfundimit të hetimit gjyqësor.

29. Në këtë kuptim, Gjykata vlerëson se kërkuuesi nuk ka sjellë argumente të mjaftueshme dhe bindëse në mbështetje të këtij pretendimi. Për rrjedhojë, ky pretendim i kërkuetit nuk është i bazuar.

30. Si përfundim, për sa më sipër, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuetit për cenimin e parimit të gjykatës së caktuar me ligj nga Gjykata e Lartë është i bazuar dhe duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/f dhe 134/1/g, të Kushtetutës, si dhe të neneve 72 dhe 77, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Pranimin e kërkesës.
- Shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 117, datë 26.2.2015 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

- Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Gani Dizdari, Vitore Tusha, Fatmir Hoxha, Fatos Lulo, Besnik Imeraj

Anëtar kundër: Altina Xhoxhaj